

Sygn. akt I C 474/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Kordiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Marlena Kasprzak

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2017 r. w Zielonej Górze

sprawy z powództwa D. D.

przeciwko Towarzystwu (...) S. A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. D. kwotę 70.000 zł (siedemdziesiąt tysięcy zł) tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18.02.2016 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.481, 96 zł z odsetkami:
 - od kwoty 4.902 zł ustawowymi od dnia 14.01.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty,
 - od kwoty 5.579,96 zł ustawowymi od dnia 21.12.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty,
3. co do kwoty 655 zł postępowanie umarza,
4. w pozostałej części powództwo oddala,
5. koszty procesu stosunkowo rozdziela i ustala, że powód ponosi je w 21%, a pozwany w 79%, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

Sygn. akt I C 474/15

UZASADNIENIE

Reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika powód D. D. w pozwie skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 101.772,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2014 r. do dnia zapłaty i kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Nadto wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości.

W uzasadnieniu pozwu (k.3-4) powód wskazał ,że w dniu 21 sierpnia 2014 r. w W. doszło do wypadku komunikacyjnego polegającego na tym , że kierujący samochodem ciężarowym m-ki I. nr rej. (...) M. W. nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu i najechał na stojący na tym pasie motocykl m-ki B. nr rej.(...) stanowiący własność D. D. i kierowany wówczas przez niego . Na skutek ww. wypadku powód doznał wieloodłamowego złamania kości podudzia lewego i wieloodłamowego złamania głowy lewej kości

strzałkowej . Motocykl powoda uległ całkowitemu zniszczeniu . Powód przeszedł zabieg rekonstrukcji połamanych kości , był rehabilitowany . Jego leczenie trwa nadal. Czekają go operacja wyjęcia śrub , a także wymiany stawu na protezę . Komisja lekarska ustaliła 25% stały uszczerbek na zdrowiu a komisja ds. orzekania o niepełnosprawności zaliczyła powoda do stopnia umiarkowanej niepełnosprawności . Zniszczeniu uległy motocykl powoda o wartości 13.000 zł i kask o wartości 1.000 zł. Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, w tym to , że powód stał się osobą niepełnosprawną , z dużym stopniem ograniczenia funkcji kończyny dolnej , ciągłym bólem i zwiększającym się stanem zwyrodnieniowym , a jego życie uległo całkowitej zmianie , powód domaga się kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W wykonaniu zobowiązania Sądu do usunięcia braków formalnych pozwu , w piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2016 r. (k.35-36) powód sprecyzował ,że na kwotę dochodzoną pozwem 101.107,21 zł składa się : kwota 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a tytułem odszkodowania - kwota 13.000 zł za zniszczony motocykl , kwota 1.000 zł za zniszczony kask i kwota 7.107,21 zł . Wskazał ,że ostatecznie takiej kwoty powód dochodzi i do jej wysokości ogranicza powództwo . Dodał ,że w zakresie odsetek wnosi o ich zasądzenie od kwoty 94.000 zł od dnia 12 października 2014 r. , a od pozostałej kwoty od dnia wniesienia pozwu . Jako podstawę prawną roszczenia wskazał art.805 k.c. , art. 445§1 k.c. i art. 444§1 k.c.

W złożonej odpowiedzi na pozew z dnia 7 marca 2016 r. (k. 44- 50) pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podniósł ,że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda, poza wprost przyznanymi . Podtrzymał prezentowane w toku postępowania likwidacyjnego stanowisko co do braku odpowiedzialności za szkodę , jakiej doznał powód. Z ostrożności pozwany zakwestionował także zgłoszone roszczenie co do jego wysokości, wskazując , iż hospitalizacja powoda trwała od 25 sierpnia do 5 września 2014 r. , a więc nie przez długotrwały okres. W trakcie hospitalizacji przeprowadzono zabieg , który odbył się bez powikłań, rana goiła się prawidłowo a powód nie zgłaszał żadnych skarg i dolegliwości . Zatem stan zdrowia powoda uległ znacznej poprawie. Ostatnie zabiegi rehabilitacyjne powód odbywał w październiku 2014 r. W tym czasie nastąpił także ostatni zakup leku. Z ostrożnością zatem należy podchodzić do twierdzeń powoda ,że jego leczenie nie zostało zakończone. Powód uznany został za osobę umiarkowanie niepełnosprawną czasowo tj. do 20 lutego 2016 r. Nie wymaga opieki , może też podjąć pracę na stanowisku przystosowanym do swojej niepełnosprawności. W przypadku powoda istnieje zatem duże prawdopodobieństwo odzyskania sprawności jak przed wypadkiem , a co najmniej – w dużym zakresie . Powód nie przedłożył żadnych dokumentów potwierdzających jego leczenie psychiatryczne , czy też odbywanie terapii psychologicznej. Brak zatem zdaniem pozwanego uznania za usprawiedliwione kwoty zadośćuczynienia w wysokości 80.000 zł. Ewentualne odsetki w ocenie pozwanego powinny być zasądzone od dnia wyrokowania . Odnosząc się do żądanej przez powoda kwoty odszkodowania w wysokości 7.107,21 zł pozwany wskazał ,że powód nie sprostął ciężarowi dowodu i nie wykazał ,że przedłożone przez niego dokumenty potwierdzają fakt poniesienia wydatków czy też ich związek ze skutkami zdarzenia z dnia 21 sierpnia 2014 r. Przedstawione przez powoda wyjazdy nie mają potwierdzenia w załączonej dokumentacji medycznej . Jako zupełnie nie pozostające w związku z wypadkiem należy uznać wydatki poniesione na zakup odzieży , albowiem jak wynika z doświadczenia życiowego , każda osoba posiada w swojej garderobie odzież sportową . Co więcej , koszt jej zakupu w sposób rażący przekracza średnie ceny w sklepie sportowym. Pozwany zakwestionował też konieczność skorzystania przez powoda z płatnych usług medycznych , w tym rehabilitacji . Powód nie udowodnił , by czynił starania w celu skorzystania z publicznej służby zdrowia. W zakresie odszkodowania za zniszczony motocykl i kask , w ocenie pozwanego powód nie wykazał , jakoby roszczenie to było usprawiedliwione. Wartość motocykla według sporządzonej przez pozwanego kalkulacji wynosiła przed szkodą 9.700 zł brutto . Szkada została zakwalifikowana jako całkowita. Zatem należne powodowi odszkodowanie powinno być równe wartości pojazdu przed szkodą umniejszone o wartość pozostałości . Pozwany umieścił ogłoszenie sprzedaży uszkodzonego motocykla na platformie internetowej – najkorzystniejsza ze złożonych ofert opiewała na 4.798 zł brutto. Wartość przysługującego powodowi odszkodowania wynosi zatem co najwyżej 4.902 zł. Brak również podstaw do ustalenia odpowiedzialności na przyszłość.

Na rozprawie w dniu 13 listopada 2017 r. (k.198v) pełnomocnik powoda wniósł jak w piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2016 r . Ponad kwotę 101.107,21 zł wycofał pozew. Sprecyzował ,że na kwotę 94.000 zł , od której powód dochodzi odsetek od dnia 12 października 2014 r. składa się kwota zadośćuczynienia i odszkodowania za uszkodzony motocykl i kask. Wskazał , że co do pozostałej kwoty odszkodowania odsetki dochodzone są od dnia wniesienia pozwu . Pełnomocnik pozwanego wniósł jak dotychczas . Wyraził zgodę na wycofanie pozwu ponad kwotę 101.107,21 zł.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 21 sierpnia 2014 r. około godz.9.00 w W., na wiadukcie ulicy (...) nad torami (...) , na jezdni prowadzącej od strony Alei (...) w stronę ulicy (...) kierujący samochodem ciężarowym m-ki I. (...) o nr rej. (...) M. W. doprowadził do zderzenia się z motocyklem m-ki B. o nr rej. (...) kierowanym przez powoda D. D. . Kierujący M. W. zmienił pas ruchu z lewego na prawy bez zachowania należytej ostrożności i nie ustępując pierwszeństwa powodowi poruszającemu się motocyklem po prawym pasie ruchu . Najeżdżając bokiem swojego pojazdu na motocykl spychał motocyklistę do prawej krawędzi pasa ruchu i w konsekwencji doprowadził do potrącenia motocyklisty. Na skutek tego powód przewrócił się wraz z motocyklem i doznał obrażeń ciała.

Kierujący samochodem ciężarowym m-ki I. M. W. naruszył zasadę jazdy rozważnej i ostrożnej , a w szczególności naruszył przepisy sprecyzowane w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Brak jest podstaw do przypisania powodowi naruszenia zasad bezpieczeństwa lub przepisów ruchu drogowego , pozostających w związku przyczynowo- skutkowym z zaistnieniem przedmiotowego wypadku drogowego .D. D. należycie obserwował sytuację drogową i zauważając przemierzający się w poprzek jezdni pojazd wykonał możliwe w takiej sytuacji manewry obronne , przy czym manewry te w zaistniałej sytuacji drogowej nie mogły być skuteczne. Powód nie miał możliwości uniknięcia wypadku.

Pojazd sprawcy zdarzenia ubezpieczony był w pozwanym Towarzystwie (...).

/dowody: zeznania powoda na rozprawie w dniu 13 lipca 2016 r. czas nagrania 00:10:34 – 00:31:00 , k.110v-111, na rozprawie w dniu 13 listopada 2017 r. czas nagrania 00:18:58 – 01:15:00 , k.198v-200 , opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego J. K. – k.125 – 136 ,

dok. akt PR W. O. w (...) Ds. 1098/14/v : notatki urzędowe z dnia 21 sierpnia 2014 . k .1-2 , 12, szkice – k.3 ,22 ,protokół oględzin miejsca wypadku – k.4-5 ,protokoły oględzin pojazdu – k.6-7, 8- 9 , dok. fotogr. – k.24-25 , zeznania D. D. – k.26-27, dok. akt szkody /

Postanowieniem z dnia 24 października 2014 r. M. W. przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 177§1 k.k.

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2014 r. zawieszono dochodzenie w sprawie 3 Ds. 1098/14/v wobec braku możliwości ustalenia miejsca pobytu podejrzanego M. W..

/dowody: dok. akt PR W. O. w (...) Ds. 1098/14/v : postanowienie o przedstawieniu zarzutów – k.41 , postanowienie o zawieszeniu dochodzenia - k.59 /

D. D. po wypadku przyjęty został na Oddział (...) Urazowo- Ortopedycznej Wojewódzkiego Szpitala (...). A. przy ul.(...) w W. w dniu 21 sierpnia 2014 r. w trybie ostrego dyżuru z rozpoznaniem : wieloodłamowe złamanie końców bliższych obu kości podudzia lewego . Ze względu na znaczny obrzęk podudzia lewego , leczenie operacyjne częściowo odroczono . Założono wyciąg szkieletowy za guz piętowy. Z uwagi na decyzję pacjenta , że chce się leczyć w innej placówce , w dniu 25 sierpnia 2014 r. powód przetransportowany został do Szpitala (...) do Oddziału Ortopedii celem dalszego leczenia.

Powód w okresie od 25 sierpnia 2014 r. do 5 września 2014 r. przebywał w (...) Szpitalu Wojewódzkim (...) w Klinice (...) z rozpoznaniem : wieloodłamowe złamanie końców bliższych obu kości podudzia lewego typu S. V. . W dniu 29 sierpnia 2014 r. poddany został zabiegowi operacyjnemu – stabilizacja złamania 3 płytami (...) z augmentacją

gąbczastych przeszczepów kostnych mrożonych . Zabieg i okres pooperacyjny przebiegały bez powikłań . Dolegliwości bólowe kontrolowano farmakologicznie. Początkowo poruszał się na wózku inwalidzkim . Zalecono chodzenie o kulach łokciowych i fizykoterapię.

W stanie ogólnym dobrym w dniu 5 września 2014 r. powód przeniesiony został do Oddziału (...) Stacjonarnej tego szpitala , gdzie przebywał do 26 września 2014 r. Zastosowane wobec powoda leczenie to : rehabilitacja w trybie dziennym , ćwiczenia z fizjoterapeutą , ćwiczenia izometryczne , propriocepcji chodu , ćwiczenia równoważne. Zalecono mu dalsze leczenie przeciwzakrzepowe , przeciwbólowe , przeciwobrzękowe , chłodzenie i elewację kończyny i dalsze usprawnianie w trybie ambulatoryjnym , z kontrolą w poradni ortopedycznej.

/dowody : karta informacyjna leczenia szpitalnego w Wojewódzkim Szpitalu (...) z 25 sierpnia 2014 r. – dok. akt szkody , karty informacyjne leczenia szpitalnego w (...) Szpitalu Wojewódzkim (...) w W. z 5 września 2014 r. , 26 września 2014 r. i historii choroby – dok. akt szkody i k.8-14/

Podczas pobytu na Oddziale (...) Stacjonarnej powód uiszczał opłaty za parking . Dojeżdżał na zabiegi samochodem , pokonując ze swojego miejsca zamieszkania odległość w 1 stronę 27 km.Następnie D. D. kontynuował leczenie ortopedyczne ambulatoryjne z rehabilitacją , którą odbywał w ramach NFZ , jak i prywatnie - w październiku 2014 r. i w listopadzie 2014 r. w Centrum Medycznym i (...) w M. . Za ww. rehabilitację prywatną D. D. zapłacił kwoty 945 zł i 855 zł (2 x po 10 dni) . Dojeżdżał na zabiegi samochodem , pokonując ze swojego miejsca zamieszkania odległość w 1 stronę 5 km.

W październiku 2014 r. powód zakupił za kwotę 400,01 zł spodnie dresowe , bluzę z krótkim i długim rękawem z przeznaczeniem na ćwiczenia rehabilitacyjne.

W okresie od 28 września 2014 r. do 27 października 2014 r. powód korzystał z szyny (...), za której wypożyczenie zapłacił kwotę 750 zł. Za ortezę , okład , kulę i taśmę rehabilitacyjną zapłacił 832 zł. Zakupił także inne przyrządy rehabilitacyjne za kwotę 99,98 zł , a także karnet na basen za kwotę 210 zł .

Powód ponosił także koszty zakupu leków i środków przeciwbólowych , przeciwobrzękowych , przeciwzapalnych , przeciwzakrzepowych , maści , preparatów magnezowych .

W październiku 2015 r. za lek S. powód zapłacił 665 zł. Podano mu 2 iniekcje S. One do kolana lewego (w październiku 2015 r. i w październiku 2016 r.).

Powód kontynuował rehabilitację w 2015 r. i w 2016 r. W okresie od 24 listopada do 6 grudnia 2016 r. odbył leczenie sanatoryjne – (...).

W ortezie stabilizującej staw kolanowy D. D. chodził 2 miesiące , do grudnia 2014 r. (tj. przez 4 miesiące) chodził o 2 kulach łokciowych , potem do kwietnia 2015 r. o 1 kuli . Przez ok. 170 dni był niezdolny do pracy korzystając z zasiłku chorobowego. Jest nadal pacjentem Poradni Urazowo- Ortopedycznej w W. – leczy się u prof. J. D. .

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 23 marca 2016 r. zaliczono D. D. do dnia 23 marca 2018 r. do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

/dowody: częściowe zeznania powoda na rozprawie w dniu 13 lipca 2016 r. czas nagrania 00:10:34 – 00:31:00, k.110v-111, na rozprawie w dniu 13 listopada 2017 r. czas nagrania 00:18:58 – 01:15:00 , k.198v-200 , umowa wypożyczenia sprzętu medycznego - k.19 , paragony fiskalne - k.16 ,18, 23-25, faktury– k.20,21,22,26,27,28 a także dok. te zawarte w aktach szkody , zaświadczenie lekarskie – k.160 , orzeczenie o niepełnosprawności – k.161 , opinia biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej Z. C. – k.166-168 /

U D. D. rozpoznano stan po złamaniu wieloodłamowym , śródstawowym części bliższej kości piszczelowej i strzałkowej lewej z przemieszczeniem odłamów leczonym operacyjnie-zrost złamań w przemieszczeniu i zniekształceniu (kolano koślawe) , przykurcz zgięciowy stawu kolanowego z niestabilnością , nadal łączniki metalowe z miernym

odwapnieniem kości stawu kolanowego , z zanikami mięśniowymi całej kończyny dolnej lewej , rozległymi bliznami pooperacyjnymi i przewlekłymi dolegliwościami bólowymi , szybko postępujący wtórny proces zmian zwyrodnieniowo – zniekształających stawu kolanowego lewego .

Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 20% w następstwie przebytych obrażeń w zdarzeniu komunikacyjnym.

Skutki wypadku powód odczuwa do chwili obecnej i są one trwałe. Obecnie znacząco wpływają one na jego życie osobiste i codzienne funkcjonowanie – bóle , ograniczenie w poruszaniu się , ograniczenie w wykonywaniu niektórych czynności dnia codziennego i prostych pracach fizycznych , ograniczenia w reakcji ruchowej (bieganie) , jeździe na rowerze.

Rokowanie co do wyleczenia , czy poprawy jest niepomyślne , gdyż doszło do znaczącego uszkodzenia kości tworzących staw kolanowy i mimo zastosowanego leczenia operacyjnego nie udało się odtworzyć anatomicznych cech stawu , co w przyszłości ze względu na znaczne zniekształcenie , postępujący proces zwyrodnieniowy tego stawu grozi dalszym leczeniem operacyjnym – wszczępieniem endoprotezy totalnej stawu kolanowego lewego.

/dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej Z. C. – k.166-168/

D. D. w chwili wypadku miał 41 lat. Był aktywny fizycznie – jeździł na rowerze , grał z dziećmi w piłkę . Jego pasją była terenowa jazda samochodami. Brał udział w rajdach samochodowych – 3-4 razy w roku . Przed wypadkiem , przez 22 lata , jeździł codziennie do pracy motocyklem (od lutego do listopada) .

Obecnie powód nie jeździ motocyklem . Nie sprawia mu to przyjemności , czuje strach . Wskazuje , że fizycznie byłby w stanie jeździć motocyklem , ale z automatyczną skrzynią biegów. Jeździ samochodem , ale ma problem z manualną skrzynią biegów . Nie może grać w ping- ponga, w piłkę. Jeździ rowerem , ale na krótkie dystanse , przy czym rower musi mieć wspomaganie elektryczne. Nie jest w stanie brać udziału w rajdach ze względu na niestabilne podłoże . Ostatni raz brał udział w rajdzie przed wypadkiem. Czuje , że z powodu wypadku ucierpiało jego życie rodzinne – nie może spędzać z rodziną aktywnie czasu , tak jak to miało miejsce przed wypadkiem. Jego życie zawodowe nie ucierpiało.

Powód odczuwa dyskomfort – odciąża lewą nogę , co jest widoczne , zatem zdarza się , że przypadkowe osoby pytają , czy go boli noga , bo dziwnie chodzi. Wskazuje , że czuje się kaleką. Odczuwa znaczny ból przy zmianie pogody , czy w sytuacjach takich , gdy nogę przeciąża np. po dłuższym staniu , chodzeniu, jeździe samochodem. Zażywa wówczas leki przeciwbólowe i przeciwzapalne. Czuje niestabilność nogi co opisuje jako wrażenie , że noga „ ucieka ” . Nie może szybko biegać i chodzić , schodzić po pochyłościach .

Po wyjściu ze szpitala poruszał się na wózku , następnie kilka miesięcy przy pomocy kul . Pomagała mu żona , przy czym od początku starał się być samodzielny. Przy takich czynnościach jak wchodzenie , czy wychodzenie z wanny , czy przygotowywanie posiłków wymagał pomocy. Kiedy zaczął się poruszać przy pomocy kul , radził sobie z kąpielą. Już w grudniu 2014 r. sam jeździł samochodem (z automatyczną skrzynią biegów) . Poddawał się licznym zabiegom rehabilitacyjnym . Chodził na basen . Od lutego – marca 2015 r. powód zamieszkał u rodziców w B. , albowiem ze względu na ich znajomości mógł korzystać z bezpłatnych zabiegów rehabilitacyjnych.

W okresie od 15 do 17 maja 2017 r. powód przebywał w szpitalu w celu usunięcia zespolenia z podudzia lewego . Następnie przez ok. 2 tygodnie poruszał się przy pomocy kul . Od 4 do 5 lipca 2017 r. powód ponownie przebywał w szpitalu . Wycięto mu przetokę z okolicy stawu kolanowego lewego .

/dowody: częściowe zeznania powoda na rozprawie w dniu 13 lipca 2016 r. czas nagrania 00:10:34 – 00:31:00, k.110v-111, na rozprawie w dniu 13 listopada 2017 r. czas nagrania 00:18:58 – 01:15:00 , k.198v-200 , karty informacyjne leczenia szpitalnego – k.177,178 /

Wartość rynkowa brutto motocykla m-ki B. model (...) nr rej. (...) rok prod. 2003 na dzień sporządzenia wyceny przez ubezpieczyciela , przy założeniu okresu eksploatacji pojazdu jak do dnia szkody , wynosiła 9.700 zł brutto. Koszt

naprawy pojazdu wyceniono na 13.193,23 zł brutto. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym ubezpieczyciel określił na 4.798 zł brutto, ustalając tę wartość w oparciu o najwyższą ofertę kupna złożoną na platformie internetowej.

/dowody: wyceny rzeczoznawcy z dnia 30 listopada 2014 r., arkusz ustalenia wartości pojazdu w stanie uszkodzonym z dnia 30 listopada 2014 r., kalkulacja naprawy z 30 listopada 2014 r., raport zamknięcia aukcji z dnia 2 grudnia 2014 r. – dok. akt szkody/

Pismem z dnia 10 października 2014 r. powód, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, złożył w (...) S.A. zawiadomienie o szkodzie w związku z zaistniałym zdarzeniem komunikacyjnym, nie precyzując wysokości roszczeń.

W załączeniu do pisma z dnia 14 listopada 2014 r. pełnomocnik powoda przedłożył pozwanemu część faktur i dok. medycznej powoda, a w załączeniu do pisma procesowego z dnia 27 listopada 2014 r. przedłożył zestawienie poniesionych kosztów związanych z leczeniem i rehabilitacją powoda, a także innych wydatków związanych z zaistniałym zdarzeniem komunikacyjnym na łączną kwotę 7.107,21 zł.

Pismem z dnia 26 listopada 2014 r. (...) S.A. poinformowała pełnomocnika powoda o odmowie przyjęcia odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie i wypłaty odszkodowania. W kolejnym piśmie z dnia 10 grudnia 2014 r. i 13 stycznia 2015 r. poinformowała o braku podstaw do zmiany wcześniejszej decyzji z dnia 26 listopada 2014 r.

/dowody: zawarte w dok. akt szkody: pismo z dnia 10 października 2014 r., pismo z dnia 14 listopada 2014 r., pismo z dnia 27 listopada 2014 r., pismo z dnia 26 listopada 2014 r., pismo z dnia 10 grudnia 2014 r., pismo z dnia 13 stycznia 2015 r./

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie poza sporem były fakty: zaistnienia w dniu 21 sierpnia 2014 r. wypadku komunikacyjnego, w trakcie którego powód doznał obrażeń ciała i korzystania w dacie zdarzenia przez uczestnika kolizji M. W. z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej.

Pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność co do zasady, powołując się na argumentację prezentowaną w toku postępowania likwidacyjnego, w którym podnosił, iż ze zgromadzonego w toku tego postępowania wyjaśniającego materiału dowodowego nie wynika, by sprawcą zdarzenia komunikacyjnego był kierujący pojazdem M. W..

Ciężar dowodu co do okoliczności wypadku spoczywał zatem w całości na powodzie, albowiem to on wywodził skutki prawne ze zdarzenia, jakie miało miejsce w dniu 21 sierpnia 2014 r. w W. na wiadukcie ulicy (...) nad torami (...) (art. 6 k.c.).

Jeżeli chodzi o podstawę odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. wskazać należy, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). W myśl przepisów art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124 poz. 1152 ze zm.) na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd, zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 k.c.) albo kierowcy (art. 415 k.c.).

Zgodnie z treścią art. 436§2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Podstawę odpowiedzialności sprawcy wypadku – M. W. upatrywać zatem należy w przepisach art. 436§2 k.c. w zw.

z art. 415 k.c. Z kolei zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do odszkodowania, jeżeli zachowanie posiadacza pojazdu wyrządzającego szkodę było zawinione.

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: powstanie szkody, zdarzenie, związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu, a szkodą oraz wina sprawcy

Skoro prawo cywilne nie definiuje pojęcia winy, należy odwołać się do prawa karnego, w którym przyjmuje się, że pojęcie winy zawiera dwa elementy składowe: obiektywny i subiektywny. Element obiektywny oznacza niezgodność zachowania się z obowiązującymi normami postępowania, a więc szeroko rozumianą bezprawność. Element subiektywny dotyczy stosunku woli i świadomości działającego do swojego czynu. Najkrócej rzecz ujmując, winę można przypisać podmiotowi prawa tylko wtedy, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia obu tych elementów (tzw. zarzucalność postępowania) (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie VI ACa.525/14).

W ocenie Sądu Okręgowego powód dochodząc w toku przedmiotowej sprawy zadośćuczynienia i odszkodowania w związku ze skutkami wypadku drogowego wskazał na takie okoliczności faktyczne, które pozwalały przyjąć, że to na skutek bezprawnego i zawinionego zachowania M. W. doszło do kolizji pojazdów. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie, w tym zawartych w aktach Prokuratury Rejonowej (...) w (...) Ds. 1098/14/V, z zeznań powoda D. D. i z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego J. K. wynika bowiem, że przyczyną wypadku komunikacyjnego z dnia 21 sierpnia 2014 r. zaistniałego w W. na wiadukcie ulicy (...) nad torami (...), był brak ostrożności M. W. w trakcie wykonywania manewru zmiany pasa ruchu. Według biegłego J. K. wypadek drogowy spowodował M. W., kierujący samochodem ciężarowym marki I. (...), nie zachowując wymaganej ostrożności w trakcie wykonywania manewru zmiany pasa ruchu i nie ustępując pierwszeństwa powodowi poruszającemu się po pasie ruchu, na który miał zamiar wjechać, przez co M. W. naruszył zasadę jazdy rozważnej i ostrożnej, a w szczególności naruszył przepisy sprecyzowane w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Brak jest przy tym podstaw do przypisania powodowi naruszenia zasad bezpieczeństwa lub przepisów ruchu drogowego, pozostających w związku przyczynowo-skutkowym z zaistnieniem przedmiotowego wypadku drogowego.

Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w ww. opinii biegłego, albowiem sporządzona ona została w sposób fachowy, wyczerpujący i kompletny. Nadto uwzględniła wszelkie okoliczności niezbędne dla rozstrzygnięcia w sprawie, wobec czego Sąd w całości przyznał jej wartość dowodową. W toku postępowania strony nie kwestionowały opinii biegłego.

Powód wykazał zatem, że to na skutek zawinionego zachowania kierującego samochodem ciężarowym m-ki I. nr rej. (...) M. W. doszło do wypadku komunikacyjnego z dnia 21 sierpnia 2015 r. Pozwany (...) S.A. jest zatem zobowiązany na podstawie umowy ubezpieczenia, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie i w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

Podstawą prawną roszczeń powoda o zadośćuczynienie i odszkodowanie są przepisy art. 444§1 k.c. i art. 445§1 k.c., a także art. 415 k.c.

D. D. domagał się od pozwanego tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z przedmiotowym wypadkiem kwoty 80.000 zł.

Za ugruntowany w orzecznictwie i piśmiennictwie należy uznać pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. Jest ono sposobem naprawienia krzywdy w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. O wysokości zadośćuczynienia powinien w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy wyrażony stopniem cierpień fizycznych i psychicznych (tak m.in. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974/9/145). Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar, należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym: czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, bezradność życiową i inne czynniki podobnej natury (tak m.in. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966/4/92). W niniejszej sprawie

Sąd , ustalając wysokość zadośćuczynienia , wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności wpływające na rozmiar doznanej krzywdy.

D. D. w chwili wypadku miał 41 lat. Wypadek w sposób znaczący wpłynął na jego życie. Leczeniu szpitalnemu , a następnie rehabilitacji w trybie stacjonarnym powód został poddany w okresie od 21 sierpnia do 26 września 2014 r. Po wyjściu ze szpitala poruszał się na wózku , następnie kilka miesięcy chodził o kulach . Przy takich czynnościach jak wchodzenie , czy wychodzenie z wanny , czy przygotowywanie posiłków wymagał pomocy. Następnie przez kilka miesięcy poddawał się licznym zabiegom rehabilitacyjnym . Od lutego – marca 2015 r. powód zamieszkał u rodziców w B. , albowiem ze względu na ich znajomości mógł korzystać z bezpłatnych zabiegów rehabilitacyjnych. Jego żona i dzieci pozostały w W.. W okresie od 15 do 17 maja 2017 r. powód ponownie przebywał w szpitalu w celu usunięcia zespolenia z podudzia lewego . Następnie przez ok. 2 tygodnie poruszał się przy pomocy kul . Od 4 do 5 lipca 2017 r. powód przebywał w szpitalu - wycięto mu przetokę z okolicy stawu kolanowego lewego .

Przed wypadkiem powód był aktywny fizycznie– jeździł na rowerze , grał z dziećmi w piłkę. Jego pasją była terenowa jazda samochodami. Brał udział w rajdach samochodowych – 3-4 razy w roku . Przed wypadkiem , przez 22 lata , jeździł codziennie do pracy motocyklem (od lutego do listopada). Obecnie powód nie jeździ motocyklem . Nie sprawia mu to przyjemności , czuje strach. Wskazuje , że fizycznie byłby w stanie jeździć motocyklem, ale z automatyczną skrzynią biegów. Jeździ samochodem , ale ma problem z manualną skrzynią biegów . Nie może grać w ping- ponga, w piłkę. Jeździ rowerem , ale na krótkie dystanse , przy czym rower musi mieć wspomaganie elektryczne. Nie jest w stanie brać udziału w rajdach ze względu na niestabilne podłoże .Czuje , że z powodu wypadku ucierpiało jego życie rodzinne – nie może spędzać z rodziną aktywnie czasu , tak jak to miało miejsce przed wypadkiem. Powód odczuwa dyskomfort, wprost mówi ,że czuje się kaleką . Chciałby być sprawny fizycznie . Odczuwa znaczny ból przy zmianie pogody , czy w sytuacjach takich , gdy nogę .Zażywa wówczas leki przeciwbólowe i przeciwzapalne. Czuje niestabilność nogi, co opisuje jako wrażenie, że noga „ ucieka ” . Nie może szybko biegać , czy chodzić , schodzić po pochyłościach.

Rozpoznano u powoda stan po złamaniu wieloodłamowym , śródstawowym części bliższej kości piszczelowej i strzałkowej lewej z przemieszczeniem odłamów leczonym operacyjnie-zrost złamań w przemieszczeniu i zniekształceniu (kolano koślawe) , przykurcz zgięciowy stawu kolanowego z niestabilnością , nadal łączniki metalowe z miernym odwapnieniem kości stawu kolanowego , z zanikami mięśniowymi całej kończyny dolnej lewej , rozległymi bliznami pooperacyjnymi i przewlekłymi dolegliwościami bólowymi , szybko postępujący wtórny proces zmian zwyrodnieniowo – zniekształtających stawu kolanowego lewego .Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 20% w następstwie przebytych obrażeń w zdarzeniu komunikacyjnym. Skutki wypadku powód odczuwa do chwili obecnej i są one trwałe. Obecnie znacząco wpływają one na jego życie osobiste i codzienne funkcjonowanie – bóle , ograniczenie w poruszaniu się , ograniczenie w wykonywaniu niektórych czynności dnia codziennego i prostych pracach fizycznych , ograniczenia w reakcji ruchowej (bieganie) , jeździe na rowerze. Rokowanie co do wyleczenia , czy poprawy stanu zdrowia powoda jest niepomyślne , gdyż doszło do znaczącego uszkodzenia kości tworzących staw kolanowy i mimo zastosowanego leczenia operacyjnego nie udało się odtworzyć anatomicznych cech stawu , co w przyszłości ze względu na znaczne zniekształcenie , postępujący proces zwyrodnieniowy tego stawu grozi dalszym leczeniem operacyjnym – wszczępieniem endoprotezy totalnej stawu kolanowego lewego. Do dnia 23 marca 2018 r. zaliczono powoda do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Podkreślić należy w tym miejscu ,że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny , wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej , lecz musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia ” w tym znaczeniu ,że powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (tak m.in. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r. ,III CKN 427/00- LEX nr 52766). (...) jest dobrem szczególnie cennym ; przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra (tak SN w wyroku z dnia 16 lipca 1997 r. , II CKN 279/97 , niepubl.).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda D. D. kwotę 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę . W pozostałym zakresie żądania powoda tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jako bezzasadne oddalono. W ocenie Sądu zasądzona kwota jest adekwatna do rozmiarów krzywdy powoda oraz okoliczności sprawy , stanowi odczuwalną ekonomicznie wartość , ale jednocześnie jest utrzymana w rozsądnych granicach .

Powód dochodził także odszkodowania w kwocie 7.107,21 zł , wskazując w załączniku do pozwu na k.15 akt , co składa się na tę kwotę (podobne zestawienie obejmujące kwotę 7.101,21 zł złożył w toku postępowania likwidacyjnego jako załącznik do pisma z dnia 27 listopada 2014 r.) .

Roszczenie powoda oparte jest o art. 444 § 1 k.c. , zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116). W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego.

W ocenie Sądu powód udowodnił zasadność roszczenia tytułem poniesionych kosztów leczenia w zakresie kwoty 4.936,86 zł , na którą to kwotę złożyły się :

1. kwota 832 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z faktury VAT nr (...) z dnia 26 września 2014 r. tj. kosztów zakupu ortozy stawu kolanowego , okładu zimno – ciepłego, kuli i taśmy rehabilitacyjnej (k.26 i dok. akt szkody) ,
2. kwota 400,01 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z faktury VAT do paragonu nr (...) z dnia 8 października 2014 r. tj. kosztów zakupu 2 bluz sportowych (z krótkim i długim rękawem) i spodni (k.27 i dok. akt szkody) ,
3. kwota 945 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z faktury nr (...) z dnia 8 października 2014 r. tj. kosztów zabiegów rehabilitacyjnych i ćwiczeń w Centrum Medycznym i (...) w M. (k.20 i dok. akt szkody) ,
4. kwota 83,90 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z paragonu fiskalnego z dnia 30 sierpnia 2014 r. tj. kosztów zakupu środków uzupełniających magnez , przeciwbólowych i przeciwobrzękowych okładów – N. , N. C. (k.25 i dok. akt szkody) ,
5. kwota 750 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z konieczności wypożyczenia szyny (...) zgodnie z umową wypożyczenia sprzętu medycznego za okres od 28 września 2014 r. do 27 października 2014 r. (k.19 i dok. akt szkody) ,
6. kwota 95,97 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z paragonu fiskalnego z dnia 3 listopada 2014 r. tj. kosztów zakupu środków przeciwbólowych , rozgrzewających , usprawniających krążenie - D. , L. 1000 ,plastry T. (k.16) ,
7. kwota 855 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z faktury nr (...) z dnia 21 października 2014 r. tj. kosztów zabiegów rehabilitacyjnych i ćwiczeń (k.21 akt i dok. akt szkody) ,
8. kwota 99,98 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z faktury z dnia 29 października 2014 r. tj. kosztów zakupu przyrządów do ćwiczeń (k.22 i dok. akt szkody) ,
9. 210 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z faktury VAT nr (...) z dnia 29 października 2014 r. tj. kosztów karnetu na basen (k.28 i dok. akt szkody)
10. kwota 665 zł tytułem zwrotu kosztów wynikających z paragonu z dnia 15 października 2015 r. tj. kosztów zakupu leku S. (k.18 akt) .

Odnośnie wskazanych pod poz. 3 i 7 kosztów związanych z zabiegami rehabilitacyjnymi i ćwiczeniami podkreślić należy, że powód po pobycie na oddziale rehabilitacji, zgodnie z zaleceniem zawartym w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 26 września 2014 r. – „dalsze usprawnianie w trybie ambulatoryjnym” poddał się zabiegom w placówce, która umożliwiła mu odpłatnie dalszą rehabilitację bez zbędnej zwłoki. Podkreślić należy, że zakres wydatków związanych z terapią i rehabilitacją nie może ograniczać się do wydatków kompensowanych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, lecz powinien obejmować koszty działań, podjętych z uzasadnionym – zważywszy na aktualny stan wiedzy medycznej – przekonaniem o spodziewanej poprawie stanu zdrowia poszkodowanego. Powód udokumentował koszty związane z zabiegami rehabilitacyjnymi i ćwiczeniami, Sąd w pełni zatem uznał zasadność ich poniesienia. Podobnie ocenił Sąd zasadność zakupu 2 bluz sportowych (z krótkim i długim rękawem) oraz spodni (poz. 2), nie przyjmując argumentacji pozwanego, iż wydatki te były zbędne i wygórowane. Cena spodni dresowych - 107,13 zł i dwóch bluz sportowych - 136,61 zł i 156,27 zł nie wydają się wygórowane. Powód korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych intensywnie, zadbał zatem o zakup odzieży sportowej w rozsądnej cenie, chcąc jednocześnie, by ubrania te były odpowiedniej jakości. Pozostałe koszty wskazane pod poz. 1, 4-6, 8-10 niewątpliwie pozostają w związku przyczynowo- skutkowym z zaistniałym zdarzeniem komunikacyjnym. Konieczność poddania się licznym zabiegom rehabilitacyjnym, ćwiczeniom usprawniającym, zakupu środków przeciwbólowych, przeciwzapalnych itd., czy przyrządów do ćwiczeń związana była ze stanem zdrowia powoda, dążącego do zminimalizowania skutków wypadku i szybkiego powrotu do zdrowia.

Przechodząc do pozostałych wskazywanych przez powoda wydatków Sąd wskazuje, że możliwość domagania się kompensaty kosztów transportu przez poszkodowanego na podstawie art. 444 k.c. ugruntowana jest w judykaturze i piśmiennictwie (por. wyrok SN z dnia 7 października 1971 r., II CR 427/71, OSP 1972, z. 6, poz. 108). Pozwany odpowiedzialny jest jednak za pokrycie ww. kosztów tylko w tym zakresie, w jakim pozostają one w związku przyczynowo – skutkowym z przedmiotowym wypadkiem. Orzekając o kosztach z tytułu dojazdów powoda na leczenie, rehabilitację, konsultacje lekarskie Sąd wykorzystał normę art. 322 k.p.c. W sytuacji, gdy szkoda jest bezsporna, a tylko nie została w procesie wykazana jej wysokość, sąd powinien, mając do dyspozycji materiał dowodowy zgromadzony na chwilę zamknięcia rozprawy, ustalić jej ostateczną wysokość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., II CSK 108/05). Temu celowi służy art. 322 k.p.c. który zezwala sądowi na zasądzenie odszkodowania w wysokości ustalonej przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy. W świetle przedstawionych wyżej okoliczności Sąd ustalił wysokość szkody na podstawie własnej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Zdaniem Sądu w realiach rozpoznawanej sprawy uzasadnione koszty związane bezpośrednio z koniecznością leczenia i rehabilitacji powoda obejmują więc koszty parkowania i dojazdów łącznie na kwotę 643,10 zł, na którą to kwotę składają się:

1. kwota 140 zł tytułem zwrotu kosztów parkowania za okres od 5 września do 26 września 2014 r. i za dzień 6 października 2014 r. ,
2. kwota 413,10 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu za ww. okres tj. od 5 września do 26 września 2014 r. i za dzień 6 października 2014 r. ,
3. kwota 90 zł tytułem zwrotu przejazdów na turnusy rehabilitacyjne .

Sąd uznał, iż powodowi nie należą się koszty związane z parkowaniem i dojazdem do Szpitala (...) w okresie od 25 sierpnia do 4 września 2014 r., oddalając roszczenie w tym zakresie, skoro faktycznie dojazdy te miały miejsce po przeniesieniu powoda na Oddział (...) Stacjonarnej. Zatem za okres pobytu w tym drugim oddziale tj. od 5 września 2014 r. do 26 września 2014 r., a następnie za 1 wizytę w dniu 6 października 2014 r. należy się powodowi zwrot kosztów parkowania w kwocie łącznej 140 zł: 14 września 2014 r. (12 zł), 15 września 2014 r. (8 zł), 18 września 2014 r. (8 zł), 5 września 2014 r. (8 zł), 6 września 2014 r. (8 zł) 7 września 2014 r. (8 zł), 9 września 2014 r. (12 zł), 10 września 2014 r. (12 zł), 12 września 2014 r. (8 zł), 24 września 2014 r. (8 zł), 26 września 2014 r. (4 zł), 20 września 2014 r. (8 zł), 17 września 2014 r. (8 zł), 23 września 2014 r. (8 zł), 16 września 2014 r. (8 zł), 13 września 2014 r. (8 zł) i 6 października 2014 r. (4 zł).

Biorąc pod uwagę zeznania powoda Sąd przyjął, iż za 17 przejazdów do szpitala (...) z miejsca pobytu powoda tj. w okresie od 5 września do 26 września 2014 r. i w dniu 6 października 2014 r. (co udokumentowane zostało paragonami dot. kosztów parkowania) należy się powodowi zwrot kosztów przejazdu w wysokości 413, 10 zł.

Sąd przyjął przy tym, że w jedną stronę była to odległość 27 km. Zatem, przy przyjęciu średniego spalania benzyny 1 l na 10 km i ceny średniej zakupu benzyny w tamtym czasie 4,50

zł :

- 54 km (odległość za 2 strony) x 17 przejazdów tj. 918 km ;
- 918 km tj. zużycie benzyny na poziomie 91,8 litra x 4,50 zł tj. 413, 10 zł.

Powodowi należy się także zwrot kosztów dojazdu na turnusy rehabilitacyjne łącznie 90 zł.

Do Centrum Medycznego i (...) w M. powód dojeżdżał 2 x po 10 dni (2 turnusy), pokonując za każdym razem w obie strony 10 km. Zatem, przy przyjęciu średniego spalania benzyny 1 l na 10 km i ceny średniej zakupu benzyny w tamtym czasie 4,50 zł :

- 10 km (odległość za 2 strony) x 20 przejazdów tj. 200 km ;
- 200 km tj. zużycie benzyny na poziomie 20 litrów x 4,50 zł tj. 90 zł.

Powód nie udokumentował przy tym kosztów związanych z parkowaniem w Centrum Medycznym i (...) w M., a także pozostałych wskazywanych przez siebie w załączonym do pozwu zestawieniu kosztów (k.15), w tym m.in. kosztów związanych z przedłużeniem wynajmu ortozy o ok. 2 tyg., innych kosztów parkowania, dojazdów na rehabilitację bezpłatną 14 km, zatem w tym zakresie jego roszczenie Sąd uznał za nieudowodnione.

Powód dochodził także odszkodowania w kwocie 13.000 zł za zniszczony motocykl i w kwocie 1.000 zł za zniszczony kask.

Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), natomiast wysokość odszkodowania ustalona winna być zgodnie z art. 363 k.c.

Na poparcie twierdzeń, że szkoda poniesiona w związku ze zniszczeniem motocykla wynosi 13.000 zł powód nie zaoferował żadnych dowodów, do czego był zobowiązany w świetle art.6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 903/00 OSNC 2003 nr 1 poz. 15, wyrok z dnia 20 kwietnia 1971 r., II CR 475/70, OSPiKA 1971, nr 12, poz. 231 oraz wyrok z dnia 1 września 1970 r., H CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93), wskazuje się, że jedynie w przypadku, gdy koszty naprawy pojazdu po wypadku przekraczają wartość pojazdu sprzed tego zdarzenia, w stopniu, który uzasadnia uznanie naprawy za nieopłacalną, gdy remont pojazdu pociągałby nadmierne trudności, albo okazał się niemożliwy, to uzasadnione i celowe jest uznanie powstałej szkody za tzw. szkodę całkowitą i przyjęcie, iż stanowi ona różnicę między wartością pojazdu sprzed wypadku a wartością pozostałości. W powołanych orzeczeniach dominuje pogląd, który Sąd podziela, że świadczenie zobowiązanego, polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy pojazdu), nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych.

Sąd podzielił zatem argumentację pozwanego wskazaną w odpowiedzi na pozew, iż w celu wyliczenia należnego powodowi odszkodowania w związku ze szkodą całkowitą powstałą w motocyklu, od wartości motocykla w stanie nieuszkodzonym należy odjąć kwotę stanowiącą rzeczywistą wartość pojazdu po szkodzie. Koszty naprawy ustalono w postępowaniu likwidacyjnym na kwotę 13.193,23 zł, natomiast wartość motocykla na kwotę 9.700 zł. Pozwany

umieścił ogłoszenie sprzedaży na platformie internetowej i w odpowiedzi złożono oferty, z których najkorzystniejsza opiewała na kwotę 4.798 zł brutto. Wyceny zawarte w aktach szkody zaofierowane przez pozwanego jako dokumenty miały charakter dokumentów prywatnych (art. 245 k.p.c.) i w takim zakresie , w jakim ich prawdziwość nie była podważana , zawarte w nich oświadczenia zostały uznane za zgodne z prawdą . Posiłkując się zatem tymi dokumentami prywatnymi zawartymi w aktach szkody Sądu ustalił , iż należne powodowi odszkodowanie za zniszczony motocykl wynosi 4.902 zł (wartość pojazdu 9.700 zł pomniejszona o wartość pozostałości 4.798 zł) .

Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.902 zł tytułem odszkodowania za zniszczony motocykl.

Na poparcie swoich twierdzeń odnośnie wartości zniszczonego kasku powód również nie zaofierował żadnych dowodów , Sąd nie mógł zatem poczynić w tym zakresie wiążących ustaleń. Powód nie wykazał wysokości szkody , do czego był zobowiązany zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. , roszczenie powoda jako nieudowodnione podlegało zatem w tym zakresie oddaleniu.

W stanie prawnym wprowadzonym przez art. 442¹ k.c. można zasadnie twierdzić, że wyeliminowane zostało niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła . Z opinii biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii wynika , że rokowanie co do wyleczenia , czy poprawy stanu zdrowia powoda jest niepomyślne , gdyż doszło do znaczącego uszkodzenia kości tworzących staw kolanowy i mimo zastosowanego leczenia operacyjnego nie udało się odtworzyć anatomicznych cech stawu , co w przyszłości ze względu na znaczne zniekształcenie , postępujący proces zwyrodnieniowy tego stawu grozi dalszym leczeniem operacyjnym – wszczepieniem endoprotezy totalnej stawu kolanowego lewego. Stan zdrowia powoda i rokowania na przyszłość w tym zakresie są zatem znane , co wziął Sąd pod uwagę ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia. W sytuacji pogorszenia stanu zdrowia powoda ponad rozmiar ustalony w przedmiotowej sprawie , wydłużenie terminów przedawnienia roszczeń nie zamyka powodowi dochodzenia naprawienia szkody , Sąd oddalił zatem żądanie powoda ustalenia odpowiedzialności za skutki wypadku na przyszłość zgłoszone w trybie art. 189 k.p.c.

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości stron ani Sądu. Brak było również okoliczności, które podważałyby wiarygodność tych dowodów i godziły w ich moc dowodową. Za wiarygodne w zasadniczej części Sąd uznał również zeznania powoda , albowiem jego twierdzenia znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonych w sprawie dokumentach i opiniach biegłych. W zakresie faktów zawartych w opisie stanu faktycznego, zeznania te pozostawały w zgodzie z pozostałym, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i odpowiadały zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Jedynie w zakresie podawanego przez powoda czasokresu korzystania z wózka inwalidzkiego i kul Sąd podszedł do zeznań powoda z ostrożnością (nie mogąc skonfrontować jego twierdzeń z dokumentacją medyczną) , ostatecznie przyjmując , iż powód korzystał z wózka inwalidzkiego i kul w okresie , jaki podawał biegłemu Z. C. przy oględzinach .

Sąd podzielił również wnioski płynące z opinii biegłego Z. C. . W ocenie Sądu opinia biegłego jest wszechstronna, zawiera szczegółową analizę dokumentacji medycznej powoda oraz uwzględnia materiał zgromadzony w postępowaniu przed Sądem. Ponadto opinia ta zawiera logiczną i pełną argumentację, wyraża jednoznaczne i stanowcze wnioski, a do tego została sporządzona przez kompetentną osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym.

Co do zasady , zgodnie z art. 817 §1 k.c. i art. 14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych , ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni 30, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, choć zasadnie podkreśla się w doktrynie, iż prócz wystąpienia samego wypadku ubezpieczeniowego, konieczne jest zaistnienie i ujawnienie szkody (tak m.in. T. Ereciński, Sądowe dochodzenie roszczeń, s. 33; J. Pokrzywniak, w: M. Orlicki, J. Pokrzywniak, Umowa ubezpieczenia, s. 86). Wobec uchylecia art. 819 § 2 k.c. termin ten, w obecnym stanie prawnym, postrzegać należy nie tylko jako termin płatności, ale też i wymagalności roszczenia wobec zakładu ubezpieczeń (tak też m.in. wyr. SA w Gdańsku z 27.4.2016 r., I ACa 1037/15, L.; wyr. SA w Łodzi z 27.10.2016 r.,

I ACa 535/16, LEX Nr 2200335). Na tle spraw o wypłatę świadczenia ubezpieczeniowego w związku z krzywdą poszkodowanego wyrażono pogląd, iż domaganie się odsetek od zasądanego zadośćuczynienia od daty wezwania do zapłaty jest usprawiedliwione we wszystkich tych sytuacjach, w których krzywda pokrzywdzonego istniała i była już znana w tej właśnie chwili, a zatem jeśli w danym przypadku występowanie krzywdy oraz jej rozmiar są ewidentne i nie budzą większych wątpliwości, trzeba przyjąć, że odsetki powinny być naliczane od dnia wezwania do zapłaty od kwoty, która była wówczas usprawiedliwiona; ubezpieczyciel, co do zasady, obowiązany jest więc świadczenie to spełnić w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku – tak. m.in. wyr. SA w Szczecinie z 17.3.2016 r., I ACa 996/15, L.; wyr. SA w Gdańsku z 13.10.2016 r., I ACa 232/16, L.) . Z akt szkody wynika ,że zawiadomienie o szkodzie wpłynęło do ubezpieczyciela w dniu 15 października 2014 r. Zgodnie jednak z treścią art. 14 ust.2 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...)w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie ,chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń społecznych nie było możliwe w terminie 30 dni (głównie ze względu na okoliczność ,że sprawca zdarzenia ukrywał się , wobec czego nie zostało zakończone postępowanie karne) , zatem 90-dniowy termin do wypłaty odszkodowania liczony od dnia zgłoszenia szkody upływał pozwanemu w dniu 14 stycznia 2015 r. W toku postępowania likwidacyjnego powód nie zgłosił jednak pozwanemu żądania zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę , zatem w zakresie kwoty 70.000 zł zasądzonej w pkt 1 wyroku Sąd w oparciu o art. 481§1 k.c. w z art. 455 k.c. odsetki zasądził od dnia 18 lutego 2016 r. tj. od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu (k.42) . W toku postępowania likwidacyjnego powód domagał się zapłaty odszkodowania za uszkodzony motocykl, a także zgłaszał pozostałe żądania dotyczące zwrotu poniesionych kosztów leczenia i rehabilitacji (szczegółowo wskazane w załączniku do jego pisma kierowanego do ubezpieczyciela z dnia 27 listopada 2014 r.) , Sąd zasądził zatem w oparciu o art. 481§1 k. c. w zakresie kwoty 4.902 zł tytułem odszkodowania za utracony motocykl odsetki od dnia 14 stycznia 2015 r. , a w zakresie pozostałej kwoty 5.579,96 zł – zgodnie z żądaniem pozwu - tj. od dnia wniesienia pozwu – 21 grudnia 2015 r. , uznając ,że w tym czasie ubezpieczyciel pozostawał w opóźnieniu w zapłacie , albowiem z dniem 14 stycznia 2015 r. przekroczony został termin 90- dni do wypłaty odszkodowania . Ponieważ z dniem 1 stycznia 2016 r. , zgodnie z ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych , ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830) , zmianie uległ art. 481 k.c. , Sąd określił , iż za okres od 14 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. od kwoty 4.902 zł i za okres od 21 grudnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. od kwoty 5.579,96 zł należą się powodowi odsetki ustawowe , a poczynając od 1 stycznia 2016 r. odsetki ustawowe za opóźnienie . W pozostałej części , w zakresie odsetek , Sąd powództwo oddalił jako bezzasadne.

Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Art.355§ 1 k.p.c. stanowi zaś ,że Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W niniejszej sprawie pełnomocnik powoda, za zgodą pozwanego , wycofał pozew co do kwoty 655 zł . W tym stanie rzeczy, wobec skutecznego cofnięcia części powództwa, orzeczono jak w pkt 3 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając.

Łącznie powód dochodził przeciwko pozwanemu kwoty 101.772,21. Wprawdzie powód wycofał pozew co do kwoty 655 zł , musi być jednak uznany za stronę przegrywającą sprawę w tym zakresie . Powód ponosi bowiem ryzyko, że jeżeli wytoczy powództwo o świadczenie nadmiernie wygórowane, to będzie musiał w tym zakresie ponieść konsekwencje co do kosztów procesu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1962 r., II CZ 103/62, OSNCP 1963 z. 7-8, poz. 171; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1977 r., IV PZ 55/77, OSNCP 1978 z. 7, poz. 122). Stwierdzić zatem należy , że powód wygrał proces w 79 % , a pozwany w 21 % . W oparciu zatem o art.108§1 k.p.c.

Sąd orzekł ,że powód ponosi koszty w 21% , a pozwany w 79% , pozostawiając szczegółowe wyliczenie tych kosztów po uprawomocnieniu się wyroku referendarzowi .